

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנָא הָאֱלָמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת פִּנְחָס

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"א - חלק כ"ו

קונטרס 626

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עזרי מעגם השם עושה שמים וארץ

ספר אורות הזהר

ובו י"ב ספרים נפתחים:

- א. ספר "תשובת הרשב"י"
- ב. ספר "נפלאות הזהר"
- ג. ספר "תהלות הזהר"
- ד. ספר "גאלת הרשב"י"
- ה. ספר "במחיצת הרשב"י"
- ו. ספר "מפעלות הזהר"
- ז. ספר "אור הרשב"י"
- ח. ספר "הזהר והערב רב"
- ט. ספר "זכותא דרשב"י"
- י. ספר "גימטריאות הזהר"
- יא. ספר "שער התקונים"
- יב. ספר "שירה וזמרה - בר יוחאי"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

בעיה"ק בידת שמש טובב"א

אלול שנת תש"ע לפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

חיות אש מדברות. זהו שכתוב (שמות כ) וְכָל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת, קוֹלוֹת שֶׁל הַחַיּוֹת שֶׁהֵיוּ שׂוֹאֲגוֹת. וְאֵת הַלְפִידִּים - שֶׁהֵיוּ יוֹצֵאִים בְּדַבּוּר שֶׁל הַחַיּוֹת בְּכַמָּה מִיָּי גִּגְוִנִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. וְאֵלּוּ שֶׁהָיוּ שׁוֹתְקוֹת לִסְפֵּר תוֹרָה, הֵן בַּצּוּרָה שֶׁל הַחַיּוֹת. וּמִמֶּנָּה לָהֶן הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא הַלְעֵלוֹת אוֹתָן בְּחֹדֶר שֶׁל מֶרְאֵה אֵשׁ בֵּית לַה.

וְעוֹד, שְׂאֵלֹו שְׁשׁוֹתְקוֹת (ועוד אלו שיוצא מהם דבור בתפלה שבו חיות אש מדברות וכן שותקות) בתפלה בח"י ברכות, יכנסו בחדר של מראה זה, ועוד, אלו ששותקים להלכה, שנאמר בה שֶׁכֶּר הַשְּׂמוּעָה הַבְּנָה, יכנסו בחדר שהוא היכל של מראה זה, שהתורה, עליה נאמר (ירמיה כג) הֲלֹא כֹה דִּבְרִי כְּאֵשׁ נָאִם ה' וּכְפֹטִישׁ יִפְצֹץ סֹלֶעַ. וְזֶה הַסֹּלֶעַ שֶׁנֶּאֱמָר בּוֹ (במדבר כ) וְדִבְרַתְּם אֶל הַסֹּלֶעַ לְעִינֵיהֶם וְנָתַן מִמִּי. אֵלּוּ שֶׁמְשַׁתְּדִלִּים בַּהּ לְשִׁמָּה, יוֹצֵא לָהֶם מִים שֶׁל הַתּוֹרָה מִתּוֹקִים, וְנֶאֱמָר בָּהֶם (שם) וְתִשָּׁת הָעֵדָה וּבְעִירָם. וְאֵלּוּ שֶׁלֹּא מְשַׁתְּדִלִּים בַּהּ לְשִׁמָּה, יוֹצֵא לָהֶם מִים מִרִּים, שֶׁנֶּאֱמָר בָּהֶם (שמות א) וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה - זֶה קָשָׁה. בַּחֲמֹר - זֶה קָל וְחֹמֶר. וּבִלְבָנִים - בְּלִבּוֹן הַלֶּכֶה.

תקון רביעי וחמישי - (יחזקאל א) מִמֶּרְאֵה מִתְּנִי וּלְמַעַלָּה וּמִמֶּרְאֵה מִתְּנִי וּלְמַטָּה. שִׁבְהֵם שׁוֹקֵי הַחַיּוֹת כִּנְגַד כָּלָם, וּבִסְפִירוֹת נִצָּח וְהוֹד. מִטְטְרוֹן הוּא אוֹת בְּצָבָא שְׁלֹו, וְהוּא צוּרַת הַצַּדִּיק. שֶׁהַצַּדִּיק הוּא אוֹת בְּצָבָא שֶׁל מַעַלָּה, וּמִטְטְרוֹן הוּא אוֹת בְּצָבָא שֶׁל מַטָּה. מִטְטְרוֹן שְׂדֵי בּוֹ נֶאֱמָר, וְהַחַיּוֹת רְצוּ וְשׁוּב כְּמֶרְאֵה הַבֶּזֶק.

וּרְגִלֵּיהֶם רָגַל יִשְׂרָאֵל - וּרְגִלֵּיהֶם שֶׁל הַמַּזִּיקִים כָּלָם עֲקָלְתוֹן. וּרְגִלֵּיהֶם - וְהַרְגִלִּים שֶׁל חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ, נֶאֱמָר בָּהֶן וּרְגִלֵּיהֶם רָגַל יִשְׂרָאֵל, מִצַּד חִיָּה שֶׁהִיא יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל כָּלָל תֵּלַת חִיּוֹן, דְּאִתְּמַר בְּהוֹן הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְּרַבֵּכָה.

מִמְלָלוֹת. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שמות כ) וְכָל הָעָם רֹאִים (דף רכ"ט ע"ב) אֶת הַקּוֹלֹת, קָלִין דְּחִיּוֹן, דִּהּוּ שְׂאֲגִין. וְאֵת הַלְפִידִּים, דִּהּוּ נְפִיקִין בְּדַבּוּר דְּחִיּוֹן, בְּכַמָּה מִיָּי גִּגְוִן קָדָם מַלְכָּא. וְאֵלּוּ דְּאִינְוִן דְּחֻשׁוֹת לִסְפֵּר תוֹרָה, אִינְוִן בְּדִיוֹקְנֵיהּ דְּחִיּוֹן. וּמִיָּי לֹוֹן קָדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַעְלָא לֹוֹן, בְּחֹדֶר דְּמֶרְאֵה אֵשׁ בֵּית לַה.

וְעוֹד אִינְוִן דְּחֻשׁוֹת (כ"א ועוד אינו דנפיק מניה דבורא כצלותא דבית חינו אשא כמללן ואינו דחשות) בצלותא בח"י ברכאן, ייעלון בחדר דמראה דא. ועוד אינו דחשות להלכה, דאתמר בה, אגרא דשמעתתא כבא, ייעלון בחדר דאיהו היכל דמראה דא, דאורייתא, עלה אתמר (ירמיה כג) הֲלֹא כֹה דִּבְרִי כְּאֵשׁ נָאִם יי וכפטיש יפצץ סלע. וְדָא סֹלֶעַ דְּאִתְּמַר בִּיה (במדבר כ) וְדִבְרַתְּם אֶל הַסֹּלֶעַ לְעִינֵיהֶם וְנָתַן מִמִּי. אֵלּוּ דְּמְשַׁתְּדִלִּין בַּהּ לְשִׁמָּה, נְפִיק לֹוֹן מִיָּא דְּאִוְרִיתָא מִתִּיקָן, וְאִתְּמַר בְּהוֹן, (במדבר כ) וְתִשָּׁת הָעֵדָה וּבְעִירָם. וְאֵלּוּ דְּלֹא מְשַׁתְּדִלִּין בַּהּ לְשִׁמָּה, נְפִיק לֹוֹן מִים מִרִּירִין, דְּאִתְּמַר בְּהוֹן (שמות א) וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה: דָּא קוּשָׁא. בַּחוּמָר: דָּא קָל וְחֹמֶר. וּבִלְבָנִים: בְּלִבּוֹן הַלֶּכֶה.

תקוּנָא רְבִיעָאָה וְחֲמִישָׁאָה, (יחזקאל א) מִמֶּרְאֵה מִתְּנִי וּלְמַעַלָּה וּמִמֶּרְאֵה מִתְּנִי וּלְמַטָּה. דְּבַהוֹן שׁוֹקֵי הַחַיּוֹת כִּנְגַד כָּלָן, וּבִסְפִירִין נִצָּח וְהוֹד. מִטְטְרוֹן אוֹת בְּצָבָא דִּילִיָּה, וְאִיהוּ דִּיוֹקְנָא דְּצַדִּיק. דְּצַדִּיק אוֹת בְּצָבָא דְּלַעֲלִיא, וּמִטְטְרוֹן אִיהוּ אוֹת בְּצָבָא דְּלַתְתָּא. מִטְטְרוֹן שְׂדֵי בִיה, (יחזקאל א) וְהַחַיּוֹת רְצוּ וְשׁוּב כְּמֶרְאֵה הַבֶּזֶק.

וּרְגִלֵּיהֶם רָגַל יִשְׂרָאֵל, דְּרַגְלִין דְּמַזִּיקִין כָּלָהוּ עֲקָלְתוֹן. וּרְגִלֵּיהֶם, וּרַגְלִין דְּחִיּוֹן, קְדִישִׁין, אִתְּמַר בְּהוֹן וּרְגִלֵּיהֶם רָגַל יִשְׂרָאֵל, מִצַּד חִיָּה דְּאִיהוּ יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל כָּלָל תֵּלַת חִיּוֹן, דְּאִתְּמַר בְּהוֹן הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְּרַבֵּכָה.

וּרְגִלֵּיהֶם רָגַל יִשְׂרָאֵל - שְׁרַגְלֵיהֶם שֶׁל הַמַּזִּיקִים כָּלָם עֲקָלְתוֹן. וּרְגִלֵּיהֶם - וְהַרְגִלִּים שֶׁל חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ, נֶאֱמָר בָּהֶן וּרְגִלֵּיהֶם רָגַל יִשְׂרָאֵל, מִצַּד חִיָּה שֶׁהִיא יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל כָּלָל תֵּלַת חִיּוֹן, דְּאִתְּמַר בְּהוֹן הָאֲבוֹת הֵן הֵן הַמְּרַבֵּכָה.

וּבַּחַדְשֵׁי רִגְלֵיהֶם כָּכָף רִגְלֵי עֶגְלָה (שם) -
מִצַּד הַחֲמִישֶׁה שֶׁהָיָה שׁוֹר. וְנִצְעִים
כָּעֵין נַחֲשֶׁת קָלָל - מִצַּד הַנֶּחֱשׁ
בְּרִיחַ שֶׁל הַיָּם, שֶׁהוּא עוֹלָה אֶצֶל
זֶה שֶׁבִּיבְשֵׁה. רְצוּא - מִצַּדוֹ שֶׁל
נוֹרִיאֵל שֶׁעוֹלָה גִּמְטְרִיָּה רְצוּ"א.
וְשׁוֹב - מִצַּד שֵׁם שְׂדִי, שֶׁכָּף
עוֹלָה בְּחֻשְׁבוֹן. וְהוּא עוֹלָה
מִטְטְרוֹן.

וּבְאֲשֶׁר הָיוּ יִשְׂרָאֵל שׁוֹמְעִים קוֹל
מִמְּזוֹרָח, הָיוּ רָצִים שָׁם. וְלִמְעַרְב
כָּף, וְכֵן לְדָרוֹם וְלַצָּפוֹן. אָמַר
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַלְאָכֵי
הַשָּׁרָת: אֵלֹה שְׂרָצִים לְתַפְלָה שֶׁל
מִצְוָה, וְרָצִים לְדָרְשָׁה בִּשְׁבֹת,
וְרָצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹן שְׁלִי וְשִׁבְיָם
בְּחֻשְׁבוֹהָ - קִבְּלוּ אוֹתָם בְּהִיכָל
שֶׁל זֶה הַמְּרָאָה, שֶׁבְּאֵלֹה הַסִּימָנִים
הֵם חֲבָרִים אֲתֶכֶם. אֵלֹה שְׂרָצִים
וְשִׁבְיָם בְּתוֹרָה, בְּדַבּוּר שֶׁל הַלֵּכָה,
הֵם וְשׁוֹמֵי אֲתֶכֶם, וְתַכְנִיסוּ
אוֹתָם בְּהִיכָל הַזֶּה.

כָּף כְּאֲשֶׁר מִתְפַּלְלִים יִשְׂרָאֵל,
מִיכָאֵ"ל עַף הַעוֹלָם בְּמַעוֹף אַחֵר.
וּגְבִרְיָאֵ"ל עַף בִּשְׁמֵי עַפִּיפוֹת.
וּכְאֲשֶׁר יוֹצֵא דְבוּר מִיִּשְׂרָאֵל
בְּהַלְכָה, בְּתַפְלָה וּבְכָל מִצְוָה
שֶׁהִשְׁכִּינָה שָׁם - הֵם רָצִים אֶצֶלָה
וְשִׁבְיָם בִּהַשְׁלִיחוֹת קוֹנָם. וּבְכָל
מָקוֹם שֶׁשׁוֹמְעִים קוֹל הַתּוֹרָה,
שֵׁשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הֵם
רָצִים אֶצֶל הַקּוֹל הַהוּא, וְשִׁבְיָם
בִּהַשְׁלִיחוֹת קוֹנָם. שֶׁבְכָל קוֹל
שֵׁשׁ יְהוָה אֵינוֹ שָׁם, וּבְדַבּוּר
שֶׁאֵין שָׁם אֲדֹנִי, לֹא רָצִים וְשִׁבְיָם
שָׁם. וּמִשּׁוֹם זֶה, וּרְגִלֵּיהֶם רִגְלֵי
יִשְׂרָאֵל, (דְּחוּשֵׁי דִיד) כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי ה' .
בְּמָקוֹם שֵׁשׁ יְהוָה שָׁם, הִיא
דְּרָף יִשְׂרָאֵל. וְאֵם אֵין שָׁם יְהוָה,
אֵין הִיא דְּרָף יִשְׂרָאֵל.

וְעוֹד רִגְלֵיהֶם רִגְלֵי יִשְׂרָאֵל - אָמְרוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, שֶׁמִּי שֶׁמִּתְפַּלֵּל צָרִיף לְתַקֵּן רִגְלָיו בְּתַפְלָתוֹ כְּמַלְאָכֵי
הַשָּׁרָת. כָּכָף רִגְלֵי עֶגְלָה, לְהַיּוֹת רְשׁוּם עִמָּהֶם. וּמִשּׁוֹם זֶה פָּרְשׁוּהוּ חֲכָמִים, הַמִּתְפַּלֵּל צָרִיף לְכַוֵּן
אֶת רִגְלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר וְכָף רִגְלֵיהֶם כָּכָף רִגְלֵי עֶגְלָה. וְאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֵלֹה שֶׁהֵם וְשׁוֹמֵי
בְּתַפְלָה כָּף, לְכַוֵּן רִגְלָיו כְּמוֹתֵיהֶם - פִּתְחוּ לוֹ שַׁעֲרֵי הַיִּיכָל לְהַכְנִס בְּמִרְאָה זֹאת.

וּבַחַדְשֵׁי רִגְלֵיהֶם כָּכָף רִגְלֵי עֶגְלָה, (יִחְזָקָא א) מִסְטְרָא דְחִיָּה
דְּאִיהוּ שׁוֹר. וְנִצְעִים כָּעֵין נַחֲשֶׁת קָלָל, מִסְטְרָא
דְּנַחֲשׁ בְּרִיחַ דִּימָא. דְּאִיהוּ סְלִיק לְגַבְיָה בִּיבְשֵׁה. רְצוּא,
מִסְטְרָא דְנוֹרִיאֵל, דְּסְלִיק רְצוּא. וְשׁוֹב, מִסְטְרָא דְשְׂדִי.
דְּהָכִי סְלִיק בְּחוּשְׁבוֹן. וְאִיהוּ סְלִיק מִטְטְרוֹן.

וְכַד הוּא יִשְׂרָאֵל שֶׁמַּעֲיֵן קָלָא מִמְּזוֹרָח, הוּא רָצִין תַּמָּן.
וְלִמְעַרְבֵי הָכִי, וְכֵן לְדָרוֹם וְלַצָּפוֹן. אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיף
הוּא לְמַלְאָכֵי הַשָּׁרָת, אֵלִין דְּרַהֲטִין לְעֻלּוֹתָא דְּמִצְוָה,
וְרַהֲטִין לְפִרְקָא כְּשֶׁבִתְמָא, וְרַהֲטִין לְמַעַבְד רַעוּתָא דִּילִי,
וְתִיבִין בְּתִיבִתְמָא. קִבְּלוּ לוֹן בְּהִיכָלָא דְּהָאִי מְרָאָה,
דְּבְּאֵלִין סִימָנִין, אֵינּוֹן חֲבָרִים בְּהַדִּיכּוֹ, אֵינּוֹן דְּרָצִין וְשִׁבִּין
בְּאֹרִייתָא, בְּדַבּוּרָא דְּהַלְכָה, אֵינּוֹן רְשִׁימִין בְּהַדִּיכּוֹ,
וְאַעֲבִילוּ לוֹן בְּהָאִי הִיכָלָא.

הָכִי כַּד מַצְלִין יִשְׂרָאֵל, מִיכָאֵ"ל טָאס עֲלָמָא בְּטִיסָא
חֲדָא. וּגְבִרְיָאֵ"ל טָאס בְּתָרִין טָאסִין. וְכַד נָפִיק
דְּבוּרָא מִיִּשְׂרָאֵל, בְּהַלְכָה, בְּצֻלּוֹתָא, וּבְכָל פְּקוּדָא
דְּשִׁכְנִתָּא תַּמָּן. אֵינּוֹן רָצִין לְגַבְיָה, וְשִׁבִּין בִּהַשְׁלִיחוֹת
מְאִרִיהוֹן. וּבְכָל אֲתֵר דְּשֶׁמַּעֲיֵן קָלָא דְּאֹרִייתָא, דְּתַמָּן
קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, אֵינּוֹן רָצִין לְגַבֵּי הַהוּא קָלָא, וְתִיבִין
בִּהַשְׁלִיחוֹתָא דְּמְאִרִיהוֹן. דְּבְּכָל קָלָא דְּשֵׁם יְהוָה לִית
תַּמָּן, בְּדַבּוּרָא דְּלִית תַּמָּן אֲדֹנִי, לֹא רָצִין וְשִׁבִּין תַּמָּן.
וּבְגִין דָּא, וּרְגִלֵּיהֶם רִגְלֵי יִשְׂרָאֵל, (דְּחוּשֵׁי דִיד) כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי
יְהוָה, בְּאֲתֵר דִּיהוָה תַּמָּן, אִיהוּ דְּרָף יִשְׂרָאֵל. וְאִי לִית
תַּמָּן יְהוָה, לֹא אִיהוּ דְּרָף יִשְׂרָאֵל.

וְעוֹד רִגְלֵיהֶם רִגְלֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, דְּמֵאֵן
דְּמַצְלִי, בְּעֵי תַּמְקָנָא רִגְלָיו בְּצֻלּוֹתֵיהֶם, כְּמַלְאָכֵי
הַשָּׁרָת. כָּכָף רִגְלֵי עֶגְלָה, לְמַהוּי רְשִׁים בְּהַדִּיכּוֹ. וּבְגִין דָּא,
אוֹקְמוּהָ רַבָּנָן, הַמִּתְפַּלֵּל צָרִיף לְכַוֵּן אֶת רִגְלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר
וְכָף רִגְלֵיהֶם כָּכָף רִגְלֵי עֶגְלָה. וְאָמַר קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, אֵלִין
דְּאֵינּוֹן רְשִׁימִין בְּצֻלּוֹתֵיהֶם הָכִי, לְכַוֵּן רִגְלָיו כְּמוֹתֵיהֶם,
אִפְתְּחוּ לוֹן תַּרְעֵי הִיכָלָא, לְאַעֲלָא בְּמִרְאָה דָּא.

וְעוֹד רִגְלֵיהֶם רִגְלֵי יִשְׂרָאֵל - אָמְרוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, שֶׁמִּי שֶׁמִּתְפַּלֵּל צָרִיף לְתַקֵּן רִגְלָיו בְּתַפְלָתוֹ כְּמַלְאָכֵי
הַשָּׁרָת. כָּכָף רִגְלֵי עֶגְלָה, לְהַיּוֹת רְשׁוּם עִמָּהֶם. וּמִשּׁוֹם זֶה פָּרְשׁוּהוּ חֲכָמִים, הַמִּתְפַּלֵּל צָרִיף לְכַוֵּן
אֶת רִגְלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר וְכָף רִגְלֵיהֶם כָּכָף רִגְלֵי עֶגְלָה. וְאָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֵלֹה שֶׁהֵם וְשׁוֹמֵי
בְּתַפְלָה כָּף, לְכַוֵּן רִגְלָיו כְּמוֹתֵיהֶם - פִּתְחוּ לוֹ שַׁעֲרֵי הַיִּיכָל לְהַכְנִס בְּמִרְאָה זֹאת.

תקון ששי - (יחזקאל א) ראייתי
במראה אש. כאן ראייה ממש.
אמר הקדוש ברוך הוא: מי
שיכנס במראה זה, ויהיה
בתפלתו לבו למעלה לשם
יהוה, ועיניו למטה בשם של
אדני, תכניסוהו בהיכל הזה כמו
המלאכים, וגביהן - למעלה,
ויראה להם - למטה, כנגד
השכינה שהיא יראת יהוה.

ובראיה ושמיצה וריח ודבור
שורה שם יהוה. בעשיה,
במשוש, שמוש, הלוח, שורה שם
אדני. וזו ראייה של אור נגר (של
התורה), שנאמר בה (משלי ו) ותורה
אור. ריח הקרבנות, שהם תפלות,
דבור - בתורה, דבור בתפלה.
ועשיה של מצוה, ושמוש שלה,
ומשוש שלה, והלוח שלה. וראיה
ושמיצה שאין שם תורה ומצוה,
הקדוש ברוך הוא ושכינתו אינה
שורה שם. שהקדוש ברוך הוא
שורה בראיה, וכן השכינה,
שהתורה - ותורה אור, והשכינה
היא ראייה שלו, (במדבר יב) ה'
במראה אליו אתודע (הקדוש ברוך
הוא - במראה אליו אתודע - שכינתו).

במחשבה מבפנים בינה - בן
י"ה. ישראל עלה במחשבה.
הרהור חכמה, לחכם ברמז.
חכמה עלה במחשבה, שהוא
בינה. מחשבה והרהור הכל אחד.
החכמה לא נודעת אלא בבינה,
והבינה בלב. ומשום זה
המחשבה בלב, הרהור בלב.
וכן התורה - ספר תורה, מצוה
לשמע. וכן בחטם, ריח נוח
לה'. השכינה היא קרבן שלו,
עולה שלו, והתפלה היא כמו
קרבן, ועולה פריח נוח אצלו
ומתקרבת אצלו בתפלה. וכן
בדבור - (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם ה'. אות ה' - שכינה, דבור שלו.
כמו שהשכינה היא מראה שלו, שמיצה שלו, ריח נוח שלו, בראש - כף הוא

תקוּנָא שְׁתִּיתָאָה, (יחזקאל א) ראייתי במראה אש, הכא
ראייה ממש. אמר קדשא בריך הוא, מאן דייעול
בחיזו דא, ויהא בצלותיה לפיה לעילא, לשם יהוה,
ועיניו לתתא בשמא דאדני, תיעלון בהיכלא דא, כגוּנָא
דמלאכין, וגביהן לעילא, ויראה להם לתתא, לקבל
שכינתא דאיהי יראת יהוה.

ובראיה ושמיצה וריחא ודבור, שריא יהוה. בעשיה,
במשוש, שמוש, הלוח, שריא אדני. ודא ראייה,
דאור נגר (ס"א דאורייתא), דאתמר בה (משלי ו) ותורה אור.
ריחא דקרבנין, דאינון צלותין, דבור באורייתא, דבור
בצלותא. ועשיה דמצוה, ושמוש דילה, ומשוש דילה,
והלוח דילה. וראייה ושמיצה, דלית תמן אורייתא
ומצוה, קדשא בריך הוא ושכינתיה לא שריא תמן.
דקודשא בריך הוא שריא בראייה, וכן שכינתיה,
דאורייתא ותורה אור, שכינתיה ראייה דיליה (במדבר יב)
יהוה במראה אליו אתודע, (קדשא בריך הוא במראה אליו אתודע
שכינתיה).

במחשבה מלגו בינה, בן י"ה. ישראל עלה במחשבה.
הרהור חכמה, לחכמה ברמיזא. חכמה עלה
במחשבה דאיהו בינה, מחשבה והרהור פלא חד. חכמה
לא אשתמודע אלא בבינה, ובינה בלב. ובגין דא,
מחשבה בלב, הרהור בלב.

וכן אורייתא ספר תורה. מצוה (דף ר"ז ע"א) לשמוע. וכן
בחוטמא, ריח נוח ליהוה. שכינתא איהי קרבן
דיליה, עולה דיליה, וצלותא איהי קרבן, וברית נוח
סליקת לגביה, ואתקריבת לגביה בצלותא, והכי בדבור,
(ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם יהוה. ה' שכינתא,
דבור דיליה.

כגוּנָא דשכינתא, איהי מראה דיליה, שמיצה דיליה,
בדבור - (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם ה'. אות ה' - שכינה, דבור שלו.
כמו שהשכינה היא מראה שלו, שמיצה שלו, ריח נוח שלו, בראש - כף הוא

ריח ניחח דיליה, דבור דיליה, ברישא. הכי איהו בידין, עשיית מצוה דיליה, בגופא כריעא דיליה. בצלותא זקיפא דיליה, בצלותא עמידה דיליה, (דאיה מוליה) דאיהו דקנימא קמיה בכל אהר, וכרעת לגביה, ואתנפלת לרגלי בנפילת אפים, למשאל מניה רחמים על בנהא, איהי ענוה לגביה, ואית לה בשת פנים מיניה.

ולא כשפחה כישא, לילית, חצופה בלא ענוה, לית לה בשת פנים, אימא דערב רב, ובגין דא אמר שלמה, (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה וכרקב בעצמותיו מבישה. דשכינתא איהי מטרוניתא, שפחה דילה לילית, לית לה ענוה, ולא בשת אנפין מקודשא בריך הוא. והכי בנהא ערב רב, וקודשא בריך הוא עתיד לאעברא לה ולבנהא מעלקא, דממזרים אינון מבני ט' מדות, אסנ"ת משגח"ת, (ר"ת אנוס"ה, שנוא"ה, נדוי, תמורה, מורדת, שכורה, גרושת חלב, חצופה, תעריבת) ממזרי דרבנן.

ובן שכינה איהי שמוש דקודשא בריך הוא, יחוד דיליה בצדיק חי עלמין. ואיהי הליכה דיליה, (תהלים פה) צדק לפניו יהלך, למעבד רעותיה. (בראשית כד) ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יוצאת, רהיטת לגביה, למעבד רעותיה. בראיה, בשמיעה, בריחא, בדבור, בעשיה, בגופא, בשמוש, בהלוח, בכל אבר, איהי מצוה לשמשא ליה, ולמעבד רעותיה.

ובנהא, הכי אינון בדיוקנהא, בני ענוה, בני בשת אנפין, פלהו כמדות דילה. ובגין דא מני קדשא בריך הוא למשה, (שמות יח) ואתה תחזה מפל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע. אנשי חיל, מסטרא דימינא דאברהם, דתמן ראיה דאורייתא, (דברים לג) מימינו אש דת למו. יראי אלהים, מסטרא דיצחק, דתמן שמיעה, דאמר חבוקק נביאה (חבוקק ג) יי שמעתי שמעך יראתי. אנשי אמת, מסטרא דייעקב, דתמן ריח ניחח ליהוה, בחוטמא. שנאי בצע, מסטרא דדבור, סמכא

אברהם, ששם ראיה של התורה, (דברים לג) מימינו אש דת למו. יראי אלהים - מצד של יצחק,

בידים עשיית מצוה שלו, בגוף כריעה שלו. בתפלה זקיפה שלו, בתפלה עמידה שלו (שהיא מזל שלו), שהיא שעומדת לפניו בכל מקום וכורעת לגביו ונופלת לרגליו בנפילת אפים לשאל ממנו רחמים על בניה. היא ענוה לגביו, ויש לה בשת פנים ממנו. ולא כמו שפחה רעה, לילית, חצופה בלי ענוה, אין לה בשת פנים, אמם של הערב רב, ומשום זה אמר שלמה, (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה וכרקב בעצמותיו מבישה. שהשכינה היא מלכה. השפחה שלה לילית, אין לה ענוה ולא בשת פנים מהקדוש ברוך הוא. וכך בניה ערב רב. והקדוש ברוך הוא עתיד להעביר אותה ואת בניה מהעולם, שממזרים הם מבני ט' מדות - אסנ"ת משגח"ת (ראשי תבות: אנוס"ה, שנוא"ה, נדוי, תמורה, מורדת, שכורה, גרושת חלב, חצופה, תעריבת), ממזרים מדרבנן.

ובן שכינה היא שמוש של הקדוש ברוך הוא, היחוד שלו על ידי הצדיק חי העולמים. והיא ההליכה שלו, (תהלים פה) צדק לפניו יהלך, לעשות רצונו. (בראשית כד) ויהי הוא טרם פלה לדבר והנה רבקה יצאת, רצה לקראתו לעשות רצונו. בראיה, בשמיעה, בריח, בדבור, בעשיה, בגוף, בשמוש, בהלוח, בכל אבר היא מצוה לשמש אותו ולעשות רצונו.

ובניה, כך הם בצורתה; בני ענוה, בני בשת פנים. כלם כמו המדות שלה. ומשום זה צוה הקדוש ברוך הוא למשה, (שמות יח) ואתה תחזה מפל העם אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שנאי בצע. אנשי חיל - מצד ימין של

ששם שמיעה, שאמר חבוקק הנביא, (חבוקק א) ה' שמעתי שמעך יראתי. אנשי אמת - מצד של יעקב, ששם ריח נוחח לה', בחטם. שנאי בצע - מצד של הדבור, רגל רביעית של אדם הראשון שהתחבר באבות. שלש חיות הן: אריה שור נשר, בראיה שמיעה ריח. אךם - בדבור.

ושמח עליהם שרי אלפים - מצד האות א'. ושרי מאות - מצד האות ד', ארבע מאות שנה שנשמעבדו ישראל במצרים (בפניית של תורה). שרי חמשים - אות נ'. ושרי עשרת - אות י'.

ישראל - באלו המדות נכרים, שהם בנים של הקדוש ברוך הוא ושכינתו להיות בהם אנשי חיל, כגון אשת חיל עטרת בעלה, בעלי חסד. יראי אלהים. אנשי אמת, ולא אנשי שקר, שבני (צפניה) ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לשון תרמית. ונחש עפר לחמו, ודחיל למשבע מעפרא, דדחיל דתחסר ליה. והכי מארי בצע. דלא שבעין מפל ממון דעלקא.

ובשום זה פרשה בעלי המשנה, לא המדרש הוא העקר אלא המעשה. משום שהקדוש ברוך הוא הוא סתום בסתרי התורה, במה מתגלה? במצוות, שהיא שכינה, שהיא צורתו. כמו שהוא ענין - שכינתו ענוה. הוא חסיד - והיא חסידה. הוא גבור - והיא גברת על כל אמות העולם. שהוא אמת - והיא אמונה. הוא נביא -

והיא נביאה. הוא צדיק - והיא צדקת. הוא מלך - והיא מלכות. הוא מבין - והיא התבונה שלו. הוא כתר - והיא עטרה שלו, עטרת תפארת. ומשום זה פרשוהו חכמים, כל מי שאין תוכו כברו אל יבנס לבית המדרש. כדמות הקדוש ברוך הוא, שהוא תוכו,

רביעאה, אדם הראשון, דאתחבר באבהן. תלת חיון אינון, אריה שור נשר, בראייה שמיעה ריחא, אדם בדבור.

ושמח עליהם שרי אלפים, מסטרא דאת א'. ושרי מאות, מסטרא דאת ד', ארבע מאות שנה דאשתעבדו ישראל במצרים. (פרלות דאורייתא) שרי חמשים נ'. ושרי עשרת י'.

ישראל באינון מדות אשתמודעון, דאינון בנוי דקודשא בריך הוא ושכינתיה. למהוי בהון אנשי חיל, כגון אשת חיל עטרת בעלה, מארי חסד. יראי אלהים. אנשי אמת, ולא אנשי שקר, דבני (צפניה) ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לשון תרמית. ונחש עפר לחמו, ודחיל למשבע מעפרא, דדחיל דתחסר ליה. והכי מארי בצע. דלא שבעין מפל ממון דעלקא.

ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה. בגין דקודשא בריך הוא איהו סתים בסתרי התורה, במאי אשתמודע. במצות, דאיהי שכינתיה, דאיהי דיוקניה. כגוונא דאיהו ענו, שכינתיה ענוה. איהו חסיד, ואיהי חסידה. איהו גבור, ואיהי גברת על כל אומין דעלקא. איהו אמת, ואיהי אמונה. איהו נביא, ואיהי נביאה. איהו צדיק ואיהי צדקת. איהו מלך, ואיהי מלכות. איהו חכם, ואיהי חכמתא. איהו מבין, ואיהי תבונה דלילה. איהו כתר, ואיהי עטרה דלילה, עטרת תפארת. ובגין דא אוקמוה רבנן, כל מי שאין תוכו כברו אל יבנס לבית המדרש. כדיוקנא דקודשא בריך הוא, דאיהו תוכו ושכינתא ברו, איהו תוכו מלגו, ואיהי ברו מלבר. ולא אשתניאת איהי דלבר, מההוא

והיא נביאה. הוא צדיק - והיא צדקת. הוא מלך - והיא מלכות. הוא מבין - והיא התבונה שלו. הוא כתר - והיא עטרה שלו, עטרת תפארת. ומשום זה פרשוהו חכמים, כל מי שאין תוכו כברו אל יבנס לבית המדרש. כדמות הקדוש ברוך הוא, שהוא תוכו,

דלגו, לאשתמודעא דהיא אצילותיה, ולית אפרשותא תמן כלל, (שמות כה) דמבית ומחוץ תצפנו.

ובגין דאיהו יהוה, סתים מלגיו, לא אתקרי אלא בשכינתיה, אדני. ובגין דא אמרו רבנן, לא כשאני נכתב אני נקרא, בעולם הזה, נכתב אני ביהו"ה, ונקרא אני באדני. אבל בעולם הבא, נכתב ביהו"ה, ונקרא ביהו"ה. למהוי רחמי מכל סטרא ובגין דא מגי קדשא בריך הוא למלאכי השרת, מאן דלא יהא תוכו פכרו, בכל אברין פנימאין וחצונין, לא ייעול בהיכלא דא. ובגין דא אמר קרא, (דברים לב) הצור תמים פעלו. (דברים יח) תמים תהיה עם יי אלהיך.

תקונא שביעא, (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם. אמרו רבנן, מן (יחזקאל א) וארא עד כמראה הקשת הן הן מעשה המרפכה. ואמרו חכמים, פשהיה רבי עקיבא דרש במעשה מרפכה, ירדה אש מן השמים, וסבבה האילנות. והיו מתקבצין מלאכי השרת בכמזמוטי (דף ר"ז ע"ב) חתן וכלה. בגין דלית יחודא וקשורא ומרפכה, לשם יהו"ה באדני, אלא בצדיק. דאיהו קשת, דאיהו (ד"א דביה) מרפכתא שלימתא דלעילא, יאהרונה.

שכינתא איהי מעשה בראשית, ואוקמיה, אין דורשין במעשה בראשית בשנים. בגין דענפין דאילנא, אינון פרודות מלמעלה בכנפי חיון, יהו"ה לימינא, אדני לישמאלא. חתן לימינא, פלה לשמאלא. פד אתין לה לחופה, בכמה מיני נגונא, צריכין ישראל לאתערא לון לתתא, בשירות ותשבחות, בכל מיני נגונא בצלותא, הא קא אתין לחופה.

וצריכין ישראל למיהב קדושין לפלה. מחתנא, בקשורא האילן הם פרודים מלמעלה בכנפי החיות - יהו"ה לימין, אדני לישמאל. לשמאל פאשר מביאים אותה לחפה, בכמה מיני נגונים צריכים ישראל לעורר אותם למטה, בשירות ותשבחות, בכל מיני נגון, בתפלה הגה הם באים לחפה. וצריכים ישראל לתת קדושין לפלה מהחתן בקשירת תפלה של יד, להיותה קשורה לו, ולעטר אותם בתפלין של ראש, שהיא פאר. זהו שכתוב (יחזקאל כד) פארך חבוש עליך. ושלש פריכות

והשכינה היא ברו. הוא תוכו מבפנים - והיא ברו מבחוץ. ולא משתנית היא שבוץ מאותו שבפנים להיות ידוע שהיא אצילותו, ואין פרוד שם כלל, (שמות כה) שמבית ומחוץ תצפנו. ומשום שהוא יהוה, סתים מבפנים, ולא נקרא אלא בשכינתו, אדני. ומשום זה אמרו חכמים, לא כשאני נכתב אני נקרא. בעולם הזה נכתב אני ביהו"ה, ונקרא אני באדני. אבל בעולם הבא נכתב ביהו"ה, ונקרא ביהו"ה, להיות רחמים מכל צד. ומשום זה צוה הקדוש ברוך הוא למלאכי השרת: מי שלא יהיה תוכו פכרו בכל איברים פנימיים וחיצוניים - לא יכנס בהיכל זה. ומשום זה אמר הפסוק, (דברים לב) הצור תמים פעלו. (דברים יח) תמים תהיה עם ה' אלהיך.

התקון השביעי - (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם. אמרו חכמים, מן וארא עד כמראה הקשת, הן הן מעשה המרפכה. ואמרו חכמים, פשהיה רבי עקיבא דרש במעשה מרפכה, ירדה אש מן השמים וסבבה האילנות, והיו מתקבצים מלאכי השרת פכשמתח חתן וכלה, בגלל שאין יחוד וקשור ומרפכה לשם יהו"ה באדני, אלא על ידי הצדיק. שהוא קשת, שהיא (שב) מרפכה שלמה שלמעלה - יאהרונה.

שכינה היא מעשה בראשית, ובארהו, אין דורשין במעשה בראשית בשנים. משום שענפי השכינה הם פרודים מלמעלה בכנפי החיות - יהו"ה לימין, אדני לישמאל. לשמאל פאשר מביאים אותה לחפה, בכמה מיני נגונים צריכים ישראל לעורר אותם למטה, בשירות ותשבחות, בכל מיני נגון, בתפלה הגה הם באים לחפה. וצריכים ישראל לתת קדושין לפלה מהחתן בקשירת תפלה של יד, להיותה קשורה לו, ולעטר אותם בתפלין של ראש, שהיא פאר. זהו שכתוב (יחזקאל כד) פארך חבוש עליך. ושלש פריכות

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה בימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אותו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהוּ אֱלֹוֹ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֲשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחַן וְהֶבֶל
הֵיפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהָ אֱלֹוֹהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בעזה"י

כס"ד

היכלא דרשב"י

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו המאלפים
שווה לכל נפש

M.P.3

מפי מו"ר ועט"ר שר בית הזוהר המקובל הגדול
הרה"ג בניהו שמואל'י שליט"א
זו"ר עמותת "היכלא דרשב"י"
וראש ישיבת המקובלים "גדר שלום" בירושלים

היכלא דרשב"י

הרשב"י זי"ע יושב אתנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך
בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, א. אור החמה" קכ"ג ע"ב)